

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **Herba Vitalis s.r.o.**, Maltézské nám. 537/4, Praha 1, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 7 Af 14/2012, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

t a k t o :

I. Návrh **s e z a m í t á .**

II. Navrhovatel **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem ze dne 29. 8. 2013, doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 3. 9. 2013, se žalobce (dále jen „navrhovatel“) domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích) ve věci výše uvedené.

Navrhovatel má za to, že ve věci žaloby vedené pod sp. zn. 7Af 14/2012 dochází ke značným průtahům v řízení, uvádí, že soud nevykonal svou povinnost ex officio uvedení do souladu národního práva s právem evropským jako normou vyšší právní síly, a proto navrhovatel podává návrh na provedení procesního úkonu – určení lhůty k postupu soudu na zrušení napadeného správního rozhodnutí pro nezákonnost z důvodu povinnosti aplikace norem evropského práva soudem. V dalším navrhovatel poukazuje na povinnost jednotného uplatňování směrnice 92/83/EHS a poukazuje na skutkové okolnosti ve věci samé.

Navrhovatel konstatuje, že soud způsobuje značné průtahy v nerespektování aplikační přednosti práva Evropské unie a navrhovateli již vznikla vážná a neodvratitelná újma. Požaduje proto, aby soud určil lhůtu k provedení procesního úkonu – jmenovitě provedení úkonu aplikační přednosti evropského práva v kolizním výkladu zákona o spotřebních daních provedeným žalovaným v napadeném rozhodnutí, přitom při

respektování přednosti evropského práva je povinen soud ex offio zrušit napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost bez jednání.

K návrhu se vyjádřil soudce, jemuž byla věc přidělena s tím, že z návrhu vyplývá, že se navrhovatel domáhá přednostní aplikace práva EU soudem. Má za to, že se navrhovatel domáhá výsledku rozhodování, přitom na takový případ ust. § 174a zákona o soudech a soudcích nedopadá; dle uvedeného ustanovení se účastník může domáhat pouze toho, aby soud ve lhůtě úkon učinil, nikoli toho, jak má soud rozhodnout. Dále uvedl, že žaloba byla podána dne 17. 9. 2012, k výzvě soudu byl dne 12. 10. 2012 uhrazen soudní poplatek, dne 12. 12. 2012 bylo rozhodnuto o odkladném účinku. K datu 30. 8. 2013 předchází podle přiděleného pořadí nápadu 38 věcí z roku 2010, 56 věcí z roku 2011 a 34 věcí z roku 2012.

Nejvyšší správní soud ověřil výše uvedené skutečnosti ze soudního spisu a konstatuje, že návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu není důvodný.

Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

Při rozhodování o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu může příslušný soud stanovit lhůtu jen k provedení takového procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány (tvrzeny) průtahy. Uvedený závěr vyplývá nejen z ustanovení § 174a odst. 2, věty druhé, zákona o soudech a soudcích (označení procesního úkonu, u něhož jsou namítány průtahy, je náležitostí návrhu, bez jejíhož splnění nelze v řízení pokračovat) a z ustanovení § 174a odst. 8, věty první, tohoto zákona (příslušný soud může určit lhůtu k provedení úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány průtahy), ale zejména ze zásady nezávislosti soudů a soudců při projednávání a rozhodování sporů a jiných právních věcí, která nesmí být dotčena tím, že by příslušný soud posuzoval - v rozporu se smyslem (účelem) řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu - nejen otázku určení lhůty k provedení procesního úkonu, ale rovněž to, ve vztahu k jakému procesnímu úkonu nastaly v řízení průtahy.

V řízení podle § 174a zákona o soudech a soudcích tedy Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Znamená to, že zjistí-li neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věci se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout. Navrhovatel se tedy nemůže, tak jak to činí, domáhat toho, aby soud rozhodl určitým způsobem, v daném případě aby zrušil rozhodnutí žalovaného z důvodu neaplikace evropského práva.

Městský soud je podle § 56 s. ř. s. povinen zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém mu došly; to neplatí pouze tehdy, jsou-li u věci dány závažné důvody

pro přednostní projednávání a rozhodování věci. Soud tak projednává a rozhoduje přednostně návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. V případě navrhovatele se však nejedná o věc, která podléhá režimu přednostního vyřizování podle § 56 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení shora uvedeného postupu městského soudu dospěl k závěru, že návrh není oprávněný, neboť městský soud nebyl v případě navrhovatele nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věci po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout, a to s přihlédnutím k pořadí, v jakém k němu došla (blíže viz shora uvedená rekapitulace spisu). Nelze tedy konstatovat, že byl ve shora uvedeném smyslu nečinný. Na tomto závěru nemůže nic změnit skutečnost, že navrhovatel souhlasí s rozhodnutím o věci samé bez jednání, neboť důsledkem tohoto jeho úkonu nemůže být ze strany soudu nerespektování zásady projednat a rozhodovat věci v takovém pořadí, v jakém k němu došly, s výjimkou věcí s režimem přednostního vyřizování, do kterého však věc navrhovatele nespadá, ani skutečnost, že „předmět sporu je relativně jednoduchý“, jak uvádí navrhovatel ve svém návrhu. Vyhovění tomuto návrhu by totiž ve svém důsledku znevýhodňovalo ty účastníky, jejichž žaloby napadly dříve než žaloba navrhovatele. Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů neshledal ve věci průtahy, a proto návrh navrhovatele podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. září 2013

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu